

Carissa Broadbent

ΜΟΤΥΛ

SÉRIA KORUNY NYAXIE

PADLÍ
A BOZK
súmraku

PADLÍ
A BOZK
súmraku

KORUNY NYAXIE

Prvá kniha: *Zmija a krídla noci*

Druhá kniha: *Prekliaty kráľ a krvavá koruna*

Tretia kniha: *Slávik a srdce z kameňa*

SAMOSTATNÉ ROMÁNY ZO SÉRIE KORUNY NYAXIE

Veštkyňa a dobyvateľ

PADLÍ A BOZK súmraku

KORUNY NYAXIE
DRUHÁ KNIHA Z DVOJDIELNEJ SÉRIE

Carissa Broadbent

Preklad: Romana Korenková

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

THE FALLEN AND THE KISS OF DUSK

Copyright © 2025 by Carissa Broadbent

All rights reserved.

Translation © Romana Korenková, 2026

Cover design by Milan Malý

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2026

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia, BN: 151289/01

ISBN: 978-80-8164-458-0

Pre každé smrteľné srdce, ktoré hľadá cestu domov.

Poznámka autorky:

Táto kniha obsahuje témy, ktoré môžu byť pre niektorých čitateľov nevhodné, vrátane priameho násilia, debát o zneužívaní, sexuálnom násilí a náboženskej traume, nepriameho mučenia, smrti zvierat a sexuálnej aktivity.

OBIT

SALINAE

RISHANSKÉ TERITÓRIUM

RIEKA LITURO

SIVRIN

RÓD
TEMNOTY

TRAES

ROD KRVI

MORE KOSTÍ

LUDSKÉ NÁRODY

ROD TÍŇA

SLONOVINOVÉ
MORE

NYAXIN HAK

PROLÓG

Toto je príbeh o vzostupe padlého.

Pred istým časom som vám vyrozprávala príbeh o vyvolenom dievčati, ktoré padlo do temnoty. Teraz vám porozprávam o chlapcovi, ktorý sa v nej narodil.

Jeho existencia bola výsledkom celého radu omylov. Narodil sa na opustenom ostrove pri pobreží upírskeho kráľovstva, ktorému by jedného dňa mohol vládnuť. Chlapec sa už v mladom veku naučil žiť z krvi veveričiek, rýb i ľudskej krvi cestovateľov, ktorí do tých končín občas zabúdili. Napriek tomu, že bol ešte veľmi mladý, so smrťou už mal skúsenosti.

Na ostrove mohol stráviť celý život, ak by v skutočnosti nebol princom.

Keď mal osem rokov, stretol neznámeho muža. Vystúpil na breh, strčil si ruky do vreciek jednoduchého, elegantného čierneho kabáta a premeral si okolie – močaristý les, vodou nasiaknutú pôdu, kamenné ruiny pokryté brečtanom.

Chlapec ho pozoroval z úkrytu v trstí. Uvedomil si, že cudzinec sa nepodobá na nikoho, koho v živote videl. Dávajúc pozor, aby zostal skrytý, zakrádal sa čoraz bližšie.

Muž nepohol ani brvou, keď sa okolo chlapcovho členku ovinul úponok tieňa a vytiahol ho na otvorené priestranstvo.

Chlapec padol chrbtom do blata. Neznámy naňho ľahostajne civel a okolo ramien, predlaktí a dlaní sa mu mihali tmavé tieňe.

Chlapec už mal s mágiou čo-to do činenia. Vedel, ako prilákať mladých rybárov, ktorí sa občas zatúlali k neďalekým brehom, vedel, ako utíšiť ich strach a ako ich zväbiť do svojej náruče. Vedel, ako šepkať slová útechy líškam, ktoré skrotil v lesoch a s ktorými zaobchádzal oveľa láskavejšie ako s ľuďmi. Vedel, keď ho niekto pozoroval. Tieni sa akýmsi zázračným spôsobom ocitli vždy na tom správnom mieste.

Takýto druh mágie však nikdy predtým nevidel. Sršala z nej moc.
„Vstaň,“ prikázal cudzinec.

Vstaň. Vstaň. Vstaň.

Chlapec bol na nohách ešte skôr než si vôbec uvedomil, že sa hýbe. Muž si ho ľadovým pohľadom premeral od hlavy po päty.

„Prišiel si po teba kráľ,“ povedal.

Chlapec obozretne mlčal. Mama mu často spomínala koruny a kráľovstvá. *Si kráľ*, šepkala. *Si ním vďaka mojej krvi.*

Muž si ľadne sadol na okraj veľkého balvana, aby bol v rovine očí dieťaťa. Počul jeho nevyslovené myšlienky.

„Ani krv tvojho otca nie je na zahodenie,“ povedal pobavene.
„Poslal ma po teba.“

Chlapca mnohokrát varovali pred nebezpečenstvom vlastného pôvodu. Mama mu čítavala rozprávky na dobrú noc o zavraždených princoch – kráľovských nemanželských deťoch, takých ako on –, ktorí zomreli len preto, že boli príliš silní alebo príliš slabí, príliš bažili po moci alebo sa jej usilovne vyhýbali. *Si kráľ*, vravievala. *Preži a zmocni sa svojej koruny.*

Chlapec si pomyslel, že by mal utiecť. Presne pred týmto ho varovala. Urobil krok vzad. Čakal, že neznámy sa pohne, no nestalo sa tak.

„Môžeš ísť, ak chceš,“ prehodil pokojne. „Ja tu počkám.“

„Zabiješ ma.“

Chlapcov hlas bol tichý a chrapľavý. Rozprával len zriedka.

„Nezabijem Ťa.“

Chlapec mu neveril.

„Hovorím pravdu,“ pokračoval muž. „Ale robíš dobre, že mi neveríš.“

Chlapec nedokázal nájsť ďalšie slová pre svoje námietky.

„Myslíš na to, že existuje veľa horších vecí ako smrť,“ povedal cudzinec nadväzujúc na to, čo zostalo nevypovedané. „Si múdry. Áno, chlapče. Hovorím pravdu, keď vravím, že Ťa nezabijem. No ak chceš okrem jednoduchkej pravdy počuť aj tie zložitejšie, nech sa páči. Ak so mnou pôjdeš dobrovoľne, zistím, aký potenciál sa v tebe skrýva. Tvoj otec si myslí, že by si mohol byť užitočný ako potenciálny dedič. Ak dokážeš, že je to tak, už nikdy nezostaneš hladný. Budeš spať v posteli. Budeš piť tú najlahodnejšiu ľudskú krv. Budeš nosiť drahé oblečenie. A budeš slúžiť korune až do dňa, keď Ťa už viac nebude potrebovať.“

„Čo sa stane, keď ma už nebude potrebovať?“ spýtal sa chlapec.

„Necháme si z teba to, čo je osožné, a zvyšok zahodíme.“

Nebola to vyhrážka, len konštatovanie. Chlapec vedel oceniť priamočiarosť, aj keď ho zožieral strach.

„Ublížiš mi, ak teraz utečiem?“ vypytoval sa.

„Dnes v noci nie. Možno inokedy, ak to prikáže tvoj otec. Nepoznám tieto končiny tak dobre ako ty. Možno utečieš tak ďaleko, že Ťa už nenájdem. Možno tvoj otec zmení názor a rozkáže namiesto teba zabiť niekoho iného.“ Usmial sa. Jeho oči vyzerali veľmi staré, ale tvár mal mladú. „Viem, že neutečieš.“

Mal pravdu. Neutečie.

Dieťa sa opýtalo: „Prečo si si tým taký istý?“

„Pretože sa na mňa dívaš tak, ako sa hladný upír pozerá na krv.“

Otvoril dlaň, v ktorej sa rozvinul prúžok tieňa. Pri pohľade naň chlapcovo srdce vynechalo úder.

„Neponúkam ti ľahké bytie,“ pokračoval. „Tvoj život bude posudzovaný podľa množstva a hodnoty krvi, ktorú preleješ. Tvoj otec ma sem poslal, aby som ti povedal, že jedného dňa sa možno staneš

kráľom. Možno to tak naozaj bude, no skôr si myslím, že ťa zabije prv, ako stihneš nadobudnúť príliš veľkú moc, alebo sa ťa zbavia tvoji súrodenci. Prinesieš obeť nad rámec toho, čo si tvoja myseľ vôbec dokáže predstaviť, a odmenou ti bude len zlomok šance, že koruna skončí na tvojej hlave. Ja ti však ponúkam niečo oveľa cennejšie, ako je koruna.“

Chlapec zaváhal a potom vydýchol: „Čo?“

„Keď začne svitať nový deň, zvykneš sa skryť za závesy a obdivovať svet zaliaty červenou žiarou vychádzajúceho slnka,“ povedal cudzinec. „V tej chvíli to cítiš, však? Všetky tie tajomstvá ukryté v opare medzi svetlom a tmou. Knihy sú nanič, chlapče. Nanič. Veci, ktoré uvidíš, keď sa naučíš kráčať touto cestou, ťa zničia a zároveň potešia.“

„Mágia,“ povedal chlapec a muž si nahlas odfrkol.

„Mágia,“ vyprskol. „Mágiu dokáže ovládať ktorýkoľvek upír. Ja však nehovorím o bežných daroch. Cítim z teba smrť, chlapče. Vyrež si pre ňu srdce a ona ti na revanš ponúkne celý svet. Vieš, čo znamená dobyť neznámo? Znamená to žiť život bez strachu. Len na to pomysli. *Sloboda*.“

Chlapec mlčal.

Neznámy poznal všetky jeho tajné sny. Vedel, že na tomto premočenom kúsku zeme by dokázal prežiť navždy. No za akú cenu? Ďalšiu mŕtvolu rybára? Ďalší dúšok stuchnutej rybacej krvi?

Chlapec netúžil po sláve. Netúžil po korune.

Túžil po slobode.

Cudzincove oči sa leskli ako hviezdy za súmraku.

„Tak čo, mladý princ,“ prehovoril. „Čo na to povieš?“

Niektoré chvíle zostanú natrvalo vryté v pamäti upíra, dokonca aj po celé stáročia jeho existencie. Chlapec si túto chvíľu pamätal dopodrobna. Tiene minulosti sa však menia v závislosti od svetla prítomnosti. Chlapec – muž, princ, kráľ – myslel na tú noc celé roky ako na noc, keď bol zachránený.

Pravdu odhalil až o niekoľko storočí neskôr.

Domnieval sa, že obeta príde vo forme krvi, vnútorností a prosieb, ktoré už nikdy nedokáže odstrániť z vnútra svojej lebky. Domnieval sa, že obeta príde vo forme viditeľných jaziev na jeho tele a neviditeľných na jeho duši.

Mýlil sa.

Uvedomil si to až o mnoho rokov neskôr, keď cítil, ako mu žilami koluje božská moc. Nakoniec dostal presne to, čo mu jeho učiteľ v tú noc slúbil – osvetlenie každého tmavého kúta sveta a moc takú obrovskú, že presahovala rámec všetkého, čo si kedy dokázal predstaviť.

Nič z toho ho však nezaujímal, pretože strácal lásku svojho života.

Vyrež si pre ňu srdce.

Počul slová neznámeho muža. Myslel na malého chlapca, ktorým kedysi bol. *Otoč sa a uteč*, prosil svoje niekdajšie ja.

Chlapec chytil muža za vystretú ruku. Smrť je, koniec koncov, nevyhnutná.

Toto je príbeh o vzostupe padlého.

Bude stúpať vo víre nespočetných rozhodnutí v priebehu rokov, v priebehu storočí.

Bude stúpať v zúfalstve hladujúcej duše, ktorá je ochotná obetovať čokoľvek pre jedinu šancu na spásu.

A nakoniec ju aj tak stratí.

PRVÁ ČASŤ
SMRŤ

I

MISCHE

Aký je to pocit zomrieť?

A Túto otázku si kladie každý, ale hádam najviac boží prívrženci. Sú posadnutí smrťou – možno preto, že je to tá najväčšia obeta a zároveň najväčšia odmena, tá najlepšia vec, ktorú môžeme ponúknuť našim bohom, a tá najlepšia vec, ktorú môžu ponúknuť oni nám. O žiadnych božích prívržencoch sa nehovorilo s väčším obdivom ako o tých, ktorí skonali v plameňoch lásky k Atroxovi. Žiaden z nich nechcel zomrieť doma v posteli.

Ani ja som nezomrela v tej svojej.

Zomrela som na prahu podsvetia so zbraňou zradcu v ruke, zmáčaná krvou boha, ktorý mi dal všetko. Zomrela som posiatá popolom z jeho pozostatkov a popáleninami z jeho trestu.

Zomrela som osamote, zatiaľ čo mi v ušiach doznievali výkriky lásky môjho života.

Aký je to pocit zomrieť?

Spomeniem si, ako znie odpoveď na tú otázku?

V období môjho misionárskeho pôsobenia som utešila nespočetné množstvo trúchliacich duší. Učili nás, že smrť znamená pokojný koniec urputného boja.

Lenže keď som zomrela, uvedomila som si, že sme sa všetci mýlili.
Aký je to pocit zomrieť?

Keď som zomrela, na rukách som mala krv boha, do uší mi doliehali prosby môjho milenca a v očiach ma štípalo zabudnutie večnej temnoty – nie večného úsvitu.

Keď som zomrela, nemala som pocit, že nastal pokojný koniec urputného boja.

Mala som pocit, že je to jeho začiatok.

LEŽALA SOM NA zemi a civela na svoju ruku. Na nekonečnej oblohe tancovali dúhové farby. Pokožku som mala hladkú a hnedú, leskla sa jemným priesvitným prachom smrti.

Uprene som na ňu zízala. Vyzerala živá a zároveň mŕtva.

Zažmurkala som. Zatvorila som oči a uvidela palmy, modrú oblohu, biely piesok. Vostis, mesto, ktoré bolo kedysi mojím domovom. Mesto, ktorému som kedysi odovzdala svoju dušu.

Otvorila som oči.

Nado mnou sa vznášalo podsvetie. Nebolo o tom najmenších pochyb.

„Vstaň,“ ozval sa čísi hlas.

Odtrhla som pohľad z oblohy a uprela ho na tvár muža, ktorý sa nado mnou skláňal. Zastrčil si prameň dlhých svetlých vlasov za ucho a premeral si ma kritickým pohľadom.

Nikdy sme sa nestretli – aspoň nie priamo, ale aj tak som ho okamžite spoznala. Videla som ho na množstve obrazov. Videla som jeho tvár na pozadí Sivrinaju, hlavného mesta Rodu temnoty. A videla som, ako rishanskí vojaci strhli jeho podobizeň po tom, čo ho Raihn zavraždil.

Vincent – mŕtvy upírsky kráľ Rodu temnoty – vystrel ruku mojim smerom.

„Vstaň,“ zopakoval. „Počul som, že máme prácu.“

Hľadela som naňho s bezvýraznou tvárou. Oblohu nad jeho

hlavou preťal blesk. Ibaže... to nebol blesk. Boli to čiary, ktoré sa rozvetvovali a vlnili odhaľujúc pruhy svetla a tmy, ktoré medzi sebou bojovali v odtieňoch fialovej, čiernej, modrej, zelenej, všetkých farieb nekonečných galaxií. Pripomenulo mi to niečo, z čoho ma zabolelo pri srdci, no nedokázala som si spomenúť čo.

Mihalnice sa mi zatrepotali.

Raz v detstve ma vo Vostise zachytil spodný morský prúd. Zápasila som s ním, no zakaždým, keď som sa ponorila pod hladinu, ocitla som sa kúsok ďalej od brehu. Bola som šokovaná, aký pokoj tam dolu panuje.

Aj teraz som to cítila – obklopená klamlivým, nebezpečným pokojom.

„Mische Iliac.“ Vincent ma schmatol za ruku a vytiahol z prúdu. „Nemôžeš odísť. Ešte nie.“

Zmätene som naňho civela. Po celej oblohe sa ako pavučiny rozvetvovali praskliny.

Vyzerali ako trieštiace sa slnko po tom, čo som vrazila šíp do krku boha, ktorého som kedysi uctievala.

Vyzerali ako krásne jazvy na Asarovej tvári.

Asar.

To meno ma so sebou strhlo ako prílivová vlna. Prišla s ním aj spomienka na hlas plný úzkosti a posledné slová, ktoré som počula pred smrťou.

Prestaň! Potrebujem ju!

Bola to tá spomienka, a nie Vincentov stisk, čo ma vytrhlo zo sna. Zasiahla ma drsná, dezorientujúca realita.

Zomrela som.

Bohovia mi buďte na pomoci. *Som mŕtva.*

Zem sa silno zatriasla. Oblohu preťali praskliny, naprieč ktorými presakovalo svetlo ako krv cez rozpárané stehy. Zazrela som siluety okrídlených tiel.

Požierači duší, pomyslela som si matne. Boli to požierači duší.

To uvedomenie rezonovalo v mojej preťaženej, zahmlenej mysli.

Požierači duší by nemali byť v podsvetí.

Zahalila ma vlna temnoty. Cítila som, ako ma k sebe vábi zabudnutie – pravá smrť, ktorá mi ponúkala vítané objatie. Volalo ma k sebe slnko. Vôňa mora. Pokoj ničím nerušenej minulosti.

Ach, bola som taká vyčerpaná.

Vincent ma pritiahol k sebe. „Ak odídeš, už ťa nenájdem. Čokoľvek teraz cítiš, je to falošné. *Je to lož. Máš ešte prácu, ktorú musíš vykonať.*“

Myslou mi prebleskla spomienka na sestru, ako vedľa mňa v kostole kľáčí. *Smrť je konečná obeta. Smrť je konečný pokoj. Veľkolepý koniec predurčeného boja.*

Moja sestra v poslednej spomienke, ktorú som si na ňu uchovala – príznak kľáčiaci pred Atroxom, topiaci sa v obdive, zatiaľ čo som Atroxovi prebodávala krk.

Zatiaľ čo som ju zradila.

Zatiaľ čo som počúvala, ako odvádzajú muža, ktorého som milovala.

Zatiaľ čo som sledovala, ako sa slnko na oblohe nenávratne roztrieštilo.

Premkol ma záchvat zúrivosti. Mysleť sa mi vyjasnila.

Aj tak už nemám na výber. Už som prekliata.

S námahou som chytila Vincenta za ruku. Okolo mňa sa prehnal žiarivý prúd svetla, no Vincent ma pevne držal. Pery stiahol do spojného úškrnu.

„Správna voľba,“ povedal.

Nerozumel tomu. Nemala som si z čoho vyberať.

Nemala som čas odpovedať, pretože o sekundu nás pohltila tma.

OTVORILA SOM OČI. Nado mnou poletovali požierači duší a oblohou sa pomaly šírili praskliny.

Moje okolie sa každú chvíľu menilo. Zažmurkala som. Vôňu síry vystriedala vôňa oceánu, svieža, sladká vôňa lesa, podmanivá vôňa jazmínového kadidla.

Prudko som sa posadila. Svet sa so mnou zatočil. Predo mnou stál oltár s vyobrazením slnka, ktorého lúče sa rozlievali po mramorovej podlahe. Nad ním sa týčil Atroxus s rozpaženými rukami z kameňa a prázdnyimi očami, ktoré akoby ma prebodávali. Jeho pohľad prezrádzal zúrivosť.

Spanikárila som.

Položila som si ruku na hrud'. Čakala som, že pocítim, ako mi srdce búši o rebrá a ako lapám po dychu, no namiesto toho som necítila... vôbec nič. Akoby som pod pokožkou mala prázdno.

„Zvláštne, však?“ prehovoril tichý hlas.

Otočila som hlavu a zbadala Vincenta so založenými rukami, ako sa opiera o stĺp a hľadá cez okná na hustú hmlu.

„Rýchlo to vypchá,“ povedal. „Čoskoro si už na ten pocit nespomenieš.“

„Aký pocit?“ zachripela som.

„Byť nažive.“

Bohovia, asi sa povraciam.

Kiežby som sa mohla povracať.

Skúsila som vstať, no takmer som spadla. Nie preto, že by moje svaly kládli odpor, lež preto, že ho nekládli – moje telo bolo príliš ľahké, nezaťažené gravitáciou.

Pretože som mŕtva.

Som mŕtva.

Tá myšlienka bola priam neskutočná.

Vincent mi venoval nezaujatý pohľad.

„Vidiny vyblednú. Okolie sa neustále mení. Počul som, že niektorí vidia horšie veci ako iní. Je to pre nich buď trest, alebo odmena. V závislosti od toho, za čo bola ich nesmrteľná duša súdená. Čo je to v tvojom prípade?“

Očami som prebehla po Atroxovej tvári. Bola presne taká, akú som si ju pamätala zaživa – mocná, vševediaca, dokonalá. Všetko sa zdalo také skutočné. Desiatky rokov som sa modlila, aby som to mohla jedného dňa zažiť.

Odpoveď bola jasná.

Trest.

Pritisla som si hánky k očiam – tak silno, že by to malo bolieť, ale nebolelo –, a keď som ich odtiahla, hmla sa rozplynula. Už som sa nedívala na Citadelu.

Civela som mlčky pred seba.

Spoza mňa sa ozval Vincentov hlas. „Musíme ísť. Nie je dobré zotrávať na jednom mieste príliš dlho.“

Jeho slová zanikli v pozadí ako piesok obmývaný vlnami.

Strašidelné siluety v diaľke sa túlili krajinou, ktorá sa neustále menila a odhaľovala záblesky veľkolepých miest a pustých pláni, oceánov, hôr a rokĺn, krvou nasiaknutých bojísk a rušných metropol.

Milióny úlomkov miliónov rôznych životov. Možno by boli krásne svojím melancholickým spôsobom, keby neboli tak zlovestne prehnité skazou.

Zemou aj oblohou sa tiahli praskliny. Nie, to nie je to správne slovo – boli oveľa nebezpečnejšie, živšie. Vyzerali ako rany, z ktorých vyteká čierno-červená krv. Na horizonte poletovali obrovské beštie s okrúhlymi očami, cez ich priesvitné telá bolo vidieť okná. Chniapali po dušiach na zemi a strkali si ich hrst' po hrsti do papúľ pomalými, plynulými pohybmi.

Bolo to desivé.

„Je to... som v...“

Nedokázala som položiť správnu otázku. Môj hlas znel vzdialene a duto.

Znovu som si pritisla hánky k očiam a silno si ich pretrela. Keď som ich odtiahla, scéna predou mnou sa nezmenila.

„Čo je to?“ spýtala som sa.

Vincent na mňa zízal ako na hlupaňa. „Podsvetie.“

„To viem. Myslím tým, čo je *toto*?“ Ukázala som okolo seba. „Toto všetko. Je to... nejaký druh vízie? Alebo je to *skutočné*?“

Chvíľu som dúfala, že hmla, príšery, praskliny a blesky sú len môj osobný boží trest.

Vincent skrivil tvár. „Žiaľ,“ odvetil, „je to skutočné.“

Toto nebolo dobré. Takto nejako vyzeral zostup, keď sa stal obeťou rozkladu vplyvom dvetisíc rokov zanedbávania. Boli v ňom požierači duší, príšery a trhliny, ktoré pohlcovali duše. Podsvetie malo byť bezpečné. Nemala by tu byť žiadna z tých hrozných vecí. Lenže toto... bohovia, toto nebol rozklad. Toto nebolo zanedbanie. Toto bolo...

Bolo to peklo. Žiadna duša, ani tá najskazenejšia, by na tomto mieste nenašla pokoj.

Rázne som pokrútila hlavou. „Mýliš sa. Nemalo by to vyzeráť takto...“

Pri slovách „mýliš sa“ sa Vincent prudko narovnal. V očiach sa mu zablysol hnev hrdého obitraenského kráľa. No skôr ako stihol prehovoriť, vzduch preťal kvílivý rev.

Zvrtla som sa. „Čo to bolo?“

„Musíme ísť,“ povedal, schmatnúc ma za zápästie. Zostala som na mieste, ochromená hrôzou. V diaľke sa cez husté oblaky hmly vinuli krajinou čerstvé trhliny jasnočervenej farby. Krivá veža, ktorá sa črtala na bielom pozadí, sa zrútila. Okolím sa začali rozliezať duše ako besné mravce.

Aj druhá veža sa začala rúcať.

Zdesene som hľadela pred seba.

„To sú *ľudia*?“ vydýchla som.

„Boli,“ odvetil Vincent chladne. „Čoskoro z nich nič nezostane.“

Nedokázala som odtrhnúť zrak od budovy, ktorá sa ako v spomalenom zábere zrútila a privalila nespočetné množstvo mŕtvych. Zhrbené príšery obrátili pozornosť na trosky a začali lapať rozbehnuté duše. Jedna z príšer ulovila celú hŕstku duší a pomaly si ich zdvihla do širokej, zívajúcej tlamy bielej ničoty.

Ozval sa ďalší treskot. Zem sa zatriasla.

„Musíme... musíme im pomôcť,“ vytisla som zo seba. Nič iné mi nezišlo na um, no len čo mi tie slová vyšli z úst, vedela som, ako absurdne znejú. Jediná vec, ktorú som mohla urobiť, bolo stáť na mieste a dívať sa, ako miznú ďalšie desiatky mŕtvych duší.

Vincent ma potiahol za zápästie.

„Hýb sa,“ zavrčal. „Musíme odísť skôr ako...“

Vytrhla som si ruku z jeho zovretia a otočila sa k nemu.

„Nemôžeš ma so sebou ťahať bez toho, aby si mi povedal, čo sa deje.“

V strieborných očiach sa mu zablysol hnev, ktorý mi pripomenul, že zaživa bol jedným z najbezohľadnejších upírskych kráľov. Kedysi by ma bol nechal popraviť aj za ten najmenší prejav neúcty.

Lenže teraz som mŕtva. Čo by mi urobil? „Ako sa opovažuješ takto so mnou hovoriť,“ zasyčal, „keď to ty si dôvodom, prečo sa to deje?“

Ja?

Otvorila som ústa, ale nič z nich nevyšlo.

„Myslíš si, že ma teší byť tu s *osobou*,“ pokračoval, „ktorá pomohla vohnať moju dcéru do náruče muža, ktorý ma zavraždil? Zaživa by som...“

„Čo tým myslíš, že to *ja som dôvodom, prečo sa to deje*?“

Mlčal. Premeral si ma od hlavy po päty skúmovým pohľadom.

„Čo si pamätáš z chvíle svojej smrti?“

Moja smrť.

Pamätala som si bodavú bolesť – ranu v strede hrude. Pamätala som si, ako som si na ňu položila ruku.

Pamätala som si, ako moje srdce prebodol hrot meča. Pamätala som si, ako ma boh odhodil nabok. Pamätala som si oheň...

Som mŕtva. Som mŕtva. Som mŕtva.

Zasiahla ma vlna pravdy. S ňou prišiel aj taký intenzívny smútok, že som sa túžila schúliť na zemi.

Líca mi zmáčali slzy.

Zažmurkala som. Myslou mi prebleskli moje posledné chvíle. Videla som nad sebou Asarovu tvár. Bohovia, v očiach sa mu zračilo toľko bolesti.

Žialila som.

Ako ma mohla bolieť hrud', keď mi už nebilo srdce? Položila som si na ňu ruku a pritlačila som, akoby som sa snažila zastaviť krvácanie.

Kdesi vo víre tej bolesti som cítila potiahnutie stáby za niť. Bola to náhla ostrá bolesť, ktorá mi pripomenula kúzlo vyčarované Asarom – to, pomocou ktorého sa mi ho podarilo vytiahnuť z rituálneho kruhu.

Držala som sa tej dôverne známej bolesti, ktorá mi pripadala až príliš *skutočná*.

„Zabila som Atroxa,“ vyhrkla som. „A oblohu... a Asara... a bohov... a...“

Asarove slzy. Shiketin meč. Všadeprítomný oheň.

A tma. Nepreniknuteľná tma.

„Zabila si Atroxa,“ pritakal Vincent trochu urazene. „Keď si to spravila, slnko sa zrútilo z oblohy. Nastala večná noc.“

Znel mierne ľútostivo. Zdalo sa, že je stratený v predstavách o veciach, ktoré by s mojím darom dokázal urobiť, keby bol nažive. Popritom si ma stále premeriaval, akoby nemohol uveriť, že práve ja som zodpovedná za to, čo sa stalo.

Nebol v tom uvažovaní sám. Jeho slová sa mi dokola ozývali v mysli.

„Pokúsila si sa vzkriesiť Alarusa,“ pokračoval. „Ale namiesto toho...“

„Som zachránila Asara.“

Spomínala som si na to, ako som ho vytiahla z rituálneho kruhu, ako som sa držala puta, o ktoré som sa s ním delila a ktoré som odmietla pretrhnúť.

Vo svojich spomienkach som uvidela ešte jednu tvár. Saeschinu tvár plnú bázne, naklonenú k Atroxovmu svetlu.

„V istom zmysle si ho zachránila,“ povedal Vincent. „Odmietla si obetovať jeho dušu kúzlu vzkriesenia. Kúzlo však už bolo v pohybe. Ukončila si ho ešte skôr, než si ho stihla dokončiť, lenže neúplné vzkriesenie spolu so zničením relikvií, ktoré Alarus použil na vybudovanie podsvetia, vyvinulo na podsvetie tlak, ktorý nedokázalo uniesť. Preto sa teraz deje toto.“

Ukázal na naše okolie. Civela som do hmly, v hrudi mi stúpala hrôza. V diaľke sa v spomalenom zábere zrútila hora, pochovajúc pritom pod sebou stovky duší.

Pokrútila som hlavou.

„Nie. To nemôže byť pravda... nemohla som...”

„Je to pravda. Ty si to spôsobilá. A toto je len začiatok. Všetko sa zrúti, ak tvoj milý nezakročí.“

Zízala som naňho. Z nejakého dôvodu som si myslela, že žartuje. No myslel to smrteľne vážne.

„Asar,“ zašepkala som.

Myslela som na to, ako ho bohovia vliekli preč, zatiaľ čo kričal moje meno.

„Kde je? Je...” Takmer som nedokázala položiť tú otázku. „Žije?”

„Na základe toho, čo som počul, áno. Teraz má moc boha.“ V jeho hlase som počula náznak závidi. „Len s jej pomocou môže opraviť podsvetie ešte skôr, ako sa úplne rozpadne.“

„Urobí to,“ povedala som sebaisto. Mysľou mi vírili spomienky – Asar sa skláňa nad rozbitými dverami, opravuje zničené glyfy, vedie stratené duše späť domov. So spomienkami prišla aj vlna náklonnosti.

„Ak treba opraviť podsvetie,“ prehovorila som, „Asar to urobí. Nič nemiluje viac.“

Pripomenula som si jeho tvár zmáčanú slzami a premýšľala, či je to, čo hovorím, naozaj pravda.

„Je vážnom Bieleho panteónu,“ riekol Vincent. „Zatiaľ toho nemôže urobiť veľa. No dostalo sa mi do uší, že na to, aby opravil podsvetie, potrebuje teba.“

„Mňa?”

„To ty si vyčarovala kúzlo, ktoré mu dalo moc. Bude ťa potrebovať, aby získal dostatok síl pre splnenie ďalšej úlohy.“

Zdalo sa mi zvláštne, že aj mŕtvi trpia bolesťami hlavy. Pošúchala som si spánok. „Ale... prečo?”

Zdalo sa, že ho tá otázka podráždila. „Som len posol. Nečakaj odo mňa, že pochopím spletnosti mágie Tieňorodených.“

Zamračila som sa.

„Posol,“ zopakovala som. „Takže ťa poslal boh.“

Nepotvrdil to, ale ani nepoprel.

„Nyaxia?“ dobiedzala som.

Musela to byť Nyaxia. Vincent ju uctieval celé stáročia. Jej priazeň mu pomohla získať korunu po tom, čo vyhral turnaj Kejari.

Po chvíli prehovoril: „Nie. Nebola to Nyaxia.“

„Tak kto?“

„To nie je tvoja starosť.“

„Je to moja starosť. A prečo poslali práve *teba*? Veď ťa ani nepoznám.“

Zatváril sa urazene. Nie vždy som oplývala taktom.

Vincent bol kráľom upírov. A čo by bol schopný urobiť každý kráľ upírov, aby získal späť trón po tom, čo si ho jeho súper brutálne uzurpoval? Čo by bol schopný urobiť z *pomsty*?

Nechcela som byť cynická. A predsa.

Zlostne vydýchol. „Pozri.“

Ukázal na oblohu, ktorá bola obráteným zrkadlom podsvetia. Najprv som si nebola istá, čo mi ukazuje, ale potom som si všimla, že končekom prsta obkresľuje akýsi tvar. Uvedomila som si, že vlniace sa prúdy svetla a tmy sa nepohybujú náhodne. Zhromažďovali sa okolo trhlín a potom sa spájali do tvarov, ktoré pripomínali žily na tele. Podobné vzorce som videla v zostupe.

„Každé usporiadanie má svoje slabé miesta,“ povedal. „Všetky ríše sú navzájom poprepájané – ríša bohov, ríša smrteľníkov aj ríša mŕtvych. To, čo sa stane tu, čoskoro ovplyvní svet smrteľníkov, ak sa to už nestalo.“

Po chrbte mi prebehol mráz. Nepotrebovala som, aby mi začal vysvetľovať, ako by to mohlo vyzeráť. Celé mesiace som bola svedkom prišerných následkov pomalého rozkladu zostupu. Predstava, že sa tunajšie nočné mory rozlejú do sveta živých, bola desivá.

„Hranice medzi ríšami sú na niektorých miestach tenšie ako inde,“ pokračoval. „Niektoré upírske kráľovstvá boli postavené okolo bodov zlomu práve pre moc, ktorou oplývali.“

Pomaly som tomu začínala rozumieť. „Ako napríklad Rod temnoty.“

„Strávil som stáročia budovaním svojho kráľovstva. A hoci som mŕtvý, nenechám ho padnúť.“

Šlo mu len o jeho kráľovstvo. No ja som mala na pleciach obrovské bremeno zodpovednosti. Položila som si hlavu do dlaní. Premáhal ma závrat.

„Tvoj milenec ťa bude hľadať,“ ozval sa. „Bolo mi povedané, aby som ťa priviedol k závoju.“

Asar.

Nájdem ťa.

Tú prísahu som cítila v hĺbke duše dokonca aj teraz. Srdce ma bolelo od žiaľu z odlúčenia.

Klamala som mu. Plánovala som ho zradiť. Aj keď som ho zachránila – aj keď som zachránila veľa upírskych životov –, aj tak sa mi podarilo doviesť svet na prah smrti.

Myslou mi prebleskla Saeschina tvár.

Vzápätí som si spomenula na to, ako sa Asar díval na moju pokožku poznačenú najväčšími hanbami, akoby si zaslúžila zbožnú úctu.

Božské misie mi neboli cudzie. Zasvätila som svoj život viere. Dala som jej každú časť svojho tela aj duše, doslovne aj obrazne. A nakoniec bol boh, ktorému som sa celá odovzdala, pripravený bez váhania zmasakrovať celú moju rasu. Istú časť mňa to zdrvilo.

Premkol ma hnev.

Otočila som sa smerom k podsvetiu a civela na to more utrpenia.

Počul som kričať milióny neviditeľných duší, povedal mi raz Asar.
Potrebovali moju pomoc.

A teraz potrebovali tú moju.

On ju potreboval.

Pozrela som sa na Vincenta.

Vydať sa na misiú záchrany sveta s mŕtvym otcom mojej priateľky nebolo súčasťou mojich predstáv o náplni posmrtného života.

„Povedz mi, čo musíme urobiť,“ prehovorila som.